

Той четеше, смръщен, скромния лист за ядене, дето от четири ястия две бяха зачеркнати, подаде ѝ го мълчаливо и облегна чело на ръка. Нему, нему съвсем не бе ново и забавно това, което оживяваше така другарката му.

На отсрещната дълга маса вечеряше хубавичка девойка, в евтина рокля от изкуствена коприна, навярно учителка. До нея, висок, слаб мъж с дълги коси, който се смееше театрално и от време навреме хвърляше по една фраза на руски. В другия край — тлъст, сконтен момък, с плоско лице и самоуверено държане, за когото прислужникът поръчваше в прозорчето на кухнята: „специално за г-н доктора!“ Те говореха за новини от вчерашните вестници, за това че някой загубил някакъв бас и черпил всички по един сладолед в бозаджийницата, за филмът, който сега се прожектира тук и който докторът бил гледал още преди два месеца в София. После правеха сметка за вечерята и пишеха в тевтерчетата си. Влезе един полупарализиран старец, дрипав и изумял, с детска количка, в която продаваше цигари. Компанията започна да го закача, подплашиха го с нещо, той се